

חורג e סיון

לומדים ומתחזקים
באהבת ישראל

אחדות -
הכנה לקבלת התורה

-----:oe -----:כיתה:-----

היתכן שכותב תוארים אלו לאחד שמעמדו ומצבו באופן כך וכך? מה יחשבו על כך אחרים, שיראו את המכתב? ענה הרבי: הרמב"ם פוסק שרצונו האמיתי של כל אחד ואחד מישראל הוא "לעשות כל המצוות כו". לפי הפסקה של הרמב"ם, שהרצון שנמצא אצל כל יהודי עמוק בנשמה הוא לקיים רצון ה', הרי מצבו של יהודי הנ"ל הוא כדבעי (כמו שצריך), ואם-כן כיצד הוא יכול לחלק בין שני יהודים, שליהודי אחד יכתוב את התוארים המכובדים, וליהודי שני לא יכתוב תוארים אלו?

הרבי לא מסתכל על המראה החיצוני של היהודי ועל המעשים שהוא כרגע עושה. הרבי רואה את הרצון העמוק והאמיתי שנמצא בנשמתו, כמו בכל יהודי - הרצון לקיים את כל המצוות, ולכן כותב לו במכתב תארים מכובדים שמתאימים למעלות שמסתתרות בתוך נשמתו.

בסיפור זה מודגשת הנהגתו של הרבי הרי"צ להתייחס לכל אחד ואחד מישראל ביחס של אהבה וחובה, תוך כדי הכרת מעלתו האמיתית שמצד פנימיות נפשו. וברוח זו צריכה להיות ההתעסקות במילוי שליחותו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, בכל הענינים של הפצת המעיינות והיהדות חוצה.

כשאנחנו מסתכלים על יהודי אחר, נסתכל לא רק על המראה החיצוני - נתבונן בפנימיות, בנשמה שמחוברת תמיד לה' ורוצה לעשות את רצונו. כך נוכל להתייחס לכל יהודי באהבה וחובה.

(ע"פ 'תורת-מנחם - התוועדות' ה'תשד"מ כרך ג עמ' 1725)

אס כפרשת כמדבר, שתמיד קוראים אותה בכית הכנסת לפני מתן תורה, אנו חנו מוצאים רציון שאלמד על אחדות, כהכנה למתן תורה.

בפרשת במדבר קוראים על מניין בני ישראל.

כסונים וסופרים את בני ישראל - כולם שווים. כספירה לא רואים הכתובים כיין אחד לפני. לא מנה האם מדובר ביהודי צדיק וכאל מדרכה או ביהודי פשוט, כל אחד נספר פעם אחת בלבד.

שהרי ה"מניין" הוא באופן שכל ישראל שבמניין שווים, הגדול שבגדולים אינו נחשב יותר מאחד, והקטן שבקטנים אינו נחשב פחות מאחד.

וכך המניין - עליו אנו קוראים לפני מתן תורה - מדאיס את אחדות ישראל.

אס כן, הדרכ להתכוון כראוי לקבלת התורה כסמחה וכפנימיות היא - להתחלק כאהבת ישראל.

(ע"פ תורת-מנחם - התוועדות' ה'תשמ"ו כרך ג עמ' 361-367)

כל יהודי - רוצה לקיים מצוות

יהודי אחד שהיה בן למשפחת חסידים - סבו היה חסיד של אדמו"ר הצמח-צדק או אדמו"ר מהר"ש, למדן גדול, ולאותו יהודי, היו לו כשרונות טובים והיה למדן כו' - הנה מסיבות שונות ירד ממדרגתו, והפסיק לקיים תורה ומצוות. ואף-על-פי כן, פעם כתב לו הרבי הרי"צ מכתב, וכינה אותו בתוארים נכבדים: הוותיק וחסיד, איש ירא אלוקים, נעים ונחמד.

כאשר שאלו את הרבי הרי"צ:

התורה מספרת על ההכנות למתן תורה - בני ישראל היעו למדבר סיני, וחנו עם לקראת המעמד האדול:

"ויחן שם ישראל", "ויחן" לשון יחיד, "כאיש אחד בלב אחד",

וכמו שכתוב במדבר:

"אמר הקב"ה: הואיל ושנאו ישראל את המחלוקת ואהבו את השלום ונעשו חניה אחת, הרי השעה שאתן להם את תורת".

ה' רואה עם ישראל מתרחקים ממחלוקת, חונים בלב אחד וכאהבת ישראל, אס ככ עכסו אפשר לתת להם את התורה.

וכמו כהכנה למתן תורה, ככ אס כהכנות לקבלת התורה מידי שנה:

הרי מובן, שגם ההכנה ל"זמן מתן תורתנו" בכל שנה ושנה היא על-ידי ההוספה באהבת ישראל ואחדות ישראל, "כאיש אחד בלב אחד".

יע קשר נוכל בין אחדות למתן תורה:

מהפסוק "כי כיום השלישי ירד ה' לעיני כל העם" אנו חנו לומדים שכל עם ישראל היה עם, סביב הר סיני. אס היה חסר יהודי אחד, או יהודיה אחת, השכינה לא היתה מתאכלת כהר סיני.

"אמר רבי שמעון בן יוחאי, מנין אתה אומר (= מאיפה לומדים ש-) אילו היו ישראל חסרים אפילו אדם אחד, לא היתה השכינה נגלית עליהן? דכתיב "כי ביום השלישי ירד ה' לעיני כל העם".

מתן-תורה תלוי בכל אחד ואחד מישראל. אס חסר יהודי אחד, המעמד לא יכול להתחיל.